

"Com puc canviar el món?"

Ashley Stratford, consultor urbanista a Manchester (Anglaterra). Té 39 anys, és casat i pare de cinc nens i pertany a l'Opus Dei. De jove es va demanar: "com puc canviar el món?" Avui, coneix la resposta.

18/07/2006

Tinc 39 anys. Soc casat, tinc 5 nens i visc a Altrincham, prop de Manchester. Sóc consultor en la planificació de ciutats, i m'agraden el

cinema, els esports (especialment la Fórmula 1 i el futbol!), estar amb els amics, i els cotxes italians (pertanyo al club de propietaris d'un Alfa Romeo).

AIXÍ VAIG CONÈIXER L'OPUS DEI

Vaig néixer en una família catòlica. En l'adolescència, comencí a fer-me les típiques preguntes: qui sóc? on vaig? com puc canviar el món?

Va ser als 20 anys quan vaig escoltar parlar de l'Opus Dei (l'Obra). Un gran amic meu –prevere de l'Oratori de Birmingham- m'ajudava molt en aquells anys; m'era com el germà gran, i a poc a poc m'ensenyava a tractar a Déu.

Un dia em va donar un exemplar de Camí, un llibre de sant Josepmaria Escrivà, i em va recomanar que llegís algunes frases de meditació cada dia i pensés sobre elles. Van ser –i

segueixen sent- una gran ajuda per a la meva vida interior.

Una tarda, algunes persones de l'Opus Dei, entre elles l'actual vicari regional Father Nick Morrish, van venir a Birmingham per a donar una conferència sobre la vocació a la santedat dels laics (les persones que no són frares ni sacerdots). Allò era nou per a mi.

Vaig entendre que no només els consagrats o els sacerdots serveixen Déu amb la seva vida. Alguna vegada, m'havia passat pel cap de ser sacerdot, però sabia que el meu camí era casar-me i formar una família. L'esperit de l'Opus Dei em va semblar que encaixava amb la meva vida, ja que volia servir Déu en la vida ordinària.

LES PRIMERES IMPRESSIONS

Vaig quedar gratament impressionat per les persones que acudien a les

xerrades de formació cristiana que es donaven al centre de l'Opus Dei. Entre ells aviat vaig fer amistat amb un noi del Paraguai que estudiava a Birmingham.

Vivia la fe amb naturalitat i transmetia molta serenitat. Era supernumerari, és a dir, pertanyia a l'Opus Dei i estava casat.

També era una gran persona el primer numerari que vaig conèixer. Els numeraris són les persones de l'Opus Dei que no es casen per a poder dedicar tot el seu temps a Déu i a l'Obra. No era algú allunyat del món, sinó que sabia perfectament a quins problemes s'enfronta una persona que tots els dies trepitja el carrer per a acudir a l'oficina. Quan em van explicar com podia servir Déu des de la taula de treball, vaig descobrir un món.

D'aleshores ençà vaig acudir a les trobades de recés espiritual que

s'organitzen en els centres de l'Opus Dei, primer a Oxford i després a Manchester. Allí em vaig decidir a seguir un 'pla de vida', és a dir, a 'semmbrar' el dia de petites trobades amb Déu: oferir-li el dia en despertar-me, fer uns minuts d'oració abans de treballar, llegir l'evangelí després del dinar, resar el rosari de camí a casa...

Quan vaig acabar els estudis em vaig traslladar a treballar a Stoke-on-Trent. Allí vaig poder participar a l'eucaristia diàriament, ja què l'església era molt a prop. També conversava periòdicament amb un sacerdot de l'Opus Dei i acudia als mitjans de formació en els centres de l'Obra. Vaig anar a un camp de treball amb nois de la meua edat a Polònia, on vam posar els fonaments d'un nou col·legi. Va ser el millor estiu de la meua vida.

LA VOCACIÓ

El 1990 portava ja 4 anys en contacte amb l'Opus Dei. Aquell any, vaig anar a la Jornada Mundial de la Joventut que es va celebrar a Polònia, amb Joan Pau II. Per aquells anys, el comunisme s'estava esfondrant.

Encara recordo aquell viatge... el Papa demanava a l'Esperit Sant que descendís sobre els joves allí reunits, i ens va dir: “Vosaltres, joves, feu molt soroll. Seguiu així!”. Aquell dia, al santuari de la Mare de Déu de Jasna Gora, va canviar la meva vida: havia de comprometre'm amb Déu.

Sis mesos més tard, l'1 de gener de 1991, vaig sol·licitar l'admissió a l'Opus Dei.

LA FAMÍLIA

Porto 11 anys casat. La dona i jo hem estat beneïts amb 5 nens (tants!!??). La meva família i la relació amb Déu són les meves dues prioritats absolutes.

Com tot professional jove, de vegades la feina m'exigeix molt de temps, però procuro que ni Déu ni la família sofreixin les conseqüències. Al cap i a la fi qui, en el seu llit de mort, desitja haver dedicat més temps al seu treball?

No descobreixo cap secret si dic que educar la canalla no és gens senzill actualment (bé, suposo que mai no ho ha estat). Però, amb l'ajuda de Déu, és un goig formar una família. Juntament amb la dona, eduquem els nens en la fe catòlica, ensenyant-los a respectar les persones d'altres creences. M'agradaria que també ells responguessin a la vocació a la qual Déu els cridi, però això és quelcom que deixo ens mans de Déu i ells.

EL TREBALL

Com tot el món, tinc els meus moments bons i dolents, desil·lusions i triomfs... i crec que tots tenen un sentit, un perquè; per això tots els

puc oferir a Déu, els èxits i els fracassos.

Penso que Déu no vol perfeccionistes, sinó que desitja que l'estimem. I com li demostrem aquest afecte? Fent les coses el millor que sapiguem. Això no vol dir que de vegades no em surti una queixa o una protesta. Però després, quan recupero la calma, li dic: "Senyor, amb tu, res no he de perdre. Vetlla per nosaltres!".

Aquesta dimensió 'sobrenatural' de la feina m'ajuda a veure les coses amb altres ulls, fins i tot en les èpoques en les quals res no sembla sortir bé (tots les tenim, no és així?). Confio que tot acaba sortint bé quan es mira de fer la feina bé, amb esforç i servint als altres (si ho assoleixo o no... caldrà preguntar-ho a ells).

L'OPUS DEI AL MÓN

El món necessita de Déu, la gent necessita a Déu. La fe cristiana ens

ensenya que podem tenir un tracte molt íntim amb les tres persones que hi ha en Déu: Pare, Fill i Esperit Sant. Saber que sóc fill de Déu és un alliberament per a mi. Ell sempre està aquí, al costat, i sempre podem acudir a Ell, demanar-li consell i inspiració.

L'Opus Dei, que m'ha ensenyat tot això, està encara poc estès a Anglaterra. Però aquest país necessita d'homes i dones amatents a millorar la societat. En l'Obra pensem que això pot assolir-se a través de petites accions, fetes amb amor i oferides a Déu. Encara que siguin accions insignificants, Déu les dóna 100 vegades més valor.

Lliurar-se a Déu no és res insignificant, perquè Ell és capaç de fer meravelles. Diàriament recordo que l'Opus Dei és “obra de Déu”, és quelcom que Ell ha volgut. Nosaltres

li hem donat les nostres vides, i Ell fa la resta.

Hem de preguntar-nos: Com puc canviar el món des del lloc on visc? Sant Josepmaria ens aconsellava abandonar-nos a les mans de Déu, per a rebre pau i poder donar-la als altres. I llavors “somnieu, i fareu curt” (sant Josepmaria).

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/com-puc-
canviar-el-mon/](https://opusdei.org/ca-ad/article/com-puc-canviar-el-mon/) (21/03/2026)